

Đời tôi là tất thấy sự dịu dàng của mẹ

ISSN: 2734-9195 09:05 09/01/2026

Tuổi thơ của tôi là những câu chuyện cổ tích mẹ đọc cho tôi nghe mà không biết chính mẹ là cổ tích giữa đời thường.

Bút danh: **Biện Bạch Ngọc**
Hội viên Hội VHNT Tỉnh Gia Lai

Cánh thu sang điểm lên mái tóc mẹ những mảng màu bàng bạc. Là nắng vô tâm trải trên tóc mẹ một màu hoang hoải hay cuối cùng là thời gian phác lên những nét vẽ không màu? Mẹ tôi ngồi bó gối, vân vê mái tóc rồi búi lên một cách gọn gàng. Hồi còn bé, mẹ vẫn hay buộc tóc mỗi ngày tôi đi học, sớm tinh mơ hôn lên mái tóc tôi nhẹ nhàng bằng cách chải thẳng những làn tóc rối. Đầu đặn suốt từng ấy năm đến trường là từng ấy năm sáng nào mẹ cũng ngồi tỉ mỉ tết làn tóc rối của tôi thành hình.

Tôi vẫn còn nhớ những ngày trời khoác lên mình những gam màu xám xịt. mẹ tôi ngồi bó gối nhìn ra khoảng đồng trắng mênh mông ngập nước mà khóc. Mỗi ngày mưa bão tới, tôi sợ lắm. Nhà tôi nép mình bên một cái ao rau muống lớn, những ngày trời mưa, nước lên, ngập cả đoạn đường. Trẻ con không lo nỗi lo của người lớn. Chúng thân nhiên vui đùa, không xắn quần lội nước thì cũng gấp những con thuyền giấy thả trôi vào những ngày nước nổi. Mẹ tôi gọi về quê ngoại, nghe ngoại bảo lũ về ngập trắng một miền sông, cánh đồng lúa đương mùa thu hoạch nước dâng không thấy nổi bông. Mẹ khóc.

Tôi đã quen dần với hình ảnh căn nhà cấp bốn ọp ẹp của mình mỗi mùa mưa về sẽ đầy xô chậu trong nhà. Ba tôi đi làm xa, chỉ hai mẹ con vò vố ở cạnh nhau qua từng đoạn thời gian tôi thơ bé. Ngày nhỏ, tôi nghĩ sao mẹ tôi mạnh mẽ thế, cũng không ngờ được mẹ khoác lên mình một chiếc áo choàng không có nghĩa mẹ có những phép thần tiên.

Căn nhà của tôi mỗi lúc mưa về dột tứ tung, những lần tôi trở mình thức dậy trong đêm là hình ảnh mái tóc rối của mẹ và dáng người nhỏ thó của mẹ xuất hiện khắp mọi nơi trong nhà để kê chỉnh lại xô chậu những chỗ nước dột. Đêm dài lắm và tôi không hiểu tại sao mẹ lại có thể thức trắng đêm. Tôi trở mình vì

tiếng nước nhỏ vào xô chậu, vì những cơn mưa nặng hạt không hiểu lòng người rơi ồn ã mái tôn, cũng không hiểu được tại sao bàn tay dịu dàng của mẹ như mang phép màu đưa tôi vào giấc ngủ.

Hình ảnh chỉ mang tính chất minh họa (sưu tầm).

Tôi còn nhớ có năm mẹ dắt tôi về quê ngoại ở cả năm trời vì không bươn nổi cuộc sống nơi phố thị. **Tuổi thơ** của tôi là những ngày dài chạy mãi trên cánh đồng để rồi đứng sững người vì nhận ra mẹ đang hoang hoải dưới nắng trưa. Hình ảnh ấy có lẽ tôi chẳng thể nào quên được. Khi đám trẻ con về nhà vì trời nắng nực thì người lớn vẫn còn đội trời để gặt lúa cho xong. Mẹ tôi đốt rạ ngoài đồng giữa trời nắng cháy. Cánh đồng rộng lớn thiếu mỗi bóng râm, nắng của trời đã đủ nực còn thêm màu của lửa khói. Tôi ngồi dưới gốc cây chờ mỗi khi mẹ đi làm đồng về. Lần nào dưới ruộng lúa đi lên tôi cũng nhìn thấy nụ cười của mẹ dịu dàng nhìn tôi còn mồ hôi rơi đầy vầng trán nhỏ.

Ngày còn bé, tôi nghĩ mẹ là thần tượng của tôi. Mọi thứ mẹ làm đối với tôi đều là một thế giới thu nhỏ, trong thế giới đó có những điều tôi chỉ tròn xoe mắt làm hoài không được. Mẹ thức dậy lúc ba giờ sáng để đi tát nước với cậu; mẹ lội xuống ruộng giữa mùa nước bông, nước sôi làm chân mẹ đỏ au vì nóng để gặt lúa; mẹ đi đốt rơm, mẹ lái cộ bò; mẹ bầm bùn bầm đất cuốc đất trồng rau; mẹ đi bộ một quãng xa từ nhà ngoại đến chân cầu để chặn đàn vịt. Tôi không hiểu sao một thân người nhỏ bé lại có thể mang nhiều gánh nặng trên lưng đến vậy để rồi chỉ cần cuối ngày khi mẹ mệt mỗi một chút, nom vừa nhìn thấy tôi thì đã hết sức dịu dàng hỏi tôi: *“Con đã ăn cơm chưa?”*

Ngày tôi về lại phố, căn nhà trọ nhỏ bé nhưng là một khoảng không đủ lớn để ôm hai mẹ con giữa lòng phố thị. Mẹ vẫn ngày ngày đi làm, đưa đón tôi đi học. Mẹ không biết đi xe máy nên đoạn đường đưa tôi đến trường toàn bằng xe đạp. Tôi còn nhớ rõ như in đoạn đường ấy, những ngày mưa đầy bùn đất, mỗi bước đi một bước lún, nhấc chân đều rất khó khăn. Mẹ đặt tôi lên yên xe, để xe nghiêng cả vào người và mẹ dắt từng bước nặng nề khó khăn để tôi không phải lội bùn như đám bạn...

Tuổi thơ của tôi là những câu chuyện cổ tích mẹ đọc cho tôi nghe mà không biết chính mẹ là cổ tích giữa đời thường. Tóc mẹ trắng những khoảng không đủ để biết thời gian không lãng quên bất cứ ai. Tôi trở thành cô sinh viên, ra trường trở thành cô nhân viên văn phòng của một công ty nào đó nhưng vẫn chỉ là một đứa trẻ nhỏ bé trong vòng tay của mẹ.

Giờ đây khi đã lớn khôn, nhìn lại những năm tháng ấy qua lăng kính Phật học, tôi chợt thấy mình đã được lớn lên trong một bài pháp không lời. Mẹ chưa từng nói về từ bi hay nhẫn nhục, nhưng từng bước chân lội nước, từng đêm thức trắng trong tiếng mưa dột, từng giọt mồ hôi rơi xuống ruộng đồng nắng cháy đều là sự thực tập âm thầm của một trái tim không rời bỏ thương yêu. Dưới ánh sáng Phật học, tôi hiểu rằng vô thường không nằm trong kinh sách, mà hiện rõ trên mái tóc mẹ bạc dần theo năm tháng, trong dáng lưng còng thấp thoáng mỗi chiều, trong những câu hỏi rất khẽ: *“Con ăn cơm chưa?”*.

Tôi biết ơn những gì đang diễn ra ở hiện tại vì còn có mẹ, để thương cho trọn vẹn khi vẫn còn được gọi hai tiếng *“mẹ ơi”*.

Bút danh: **Biện Bạch Ngọc** - Hội viên Hội VHNT Tỉnh Gia Lai